

Господарський кодекс України

Глава 1. Загальні положення

№	Норма діючого ГКУ	Пропозиції щодо зміни/перенесення/виключення	Аргументація
1.	<p>Стаття 1. Предмет регулювання</p> <p>1. Цей Кодекс визначає основні засади господарювання в Україні і регулює господарські відносини, що виникають у процесі організації та здійснення господарської діяльності між суб'єктами господарювання, а також між цими суб'єктами та іншими учасниками відносин у сфері господарювання.</p>	<p>Перенести в новий Закон України, який буде регулювати господарську діяльність в Україні (далі – Закон) і об'єднати з статтею 3 Господарського кодексу (далі – ГК) виклавши дану статтю в новій редакції.</p>	<p>Дані норми ГК визначають предмет регулювання відносин, який встановлює сукупність суспільних відносин, що ним регулюються. Ця сукупність складається із відносин, що виникають у процесі організації і здійснення господарської діяльності.</p> <p>" Стаття 1. Сфера регулювання</p> <p>1. Цей Закон регулює правові і організаційні засади господарської діяльності та спрямований на регулювання відносин, що виникають між суб'єктами господарської діяльності.</p> <p>2. Під господарською діяльністю у цьому Законі розуміється діяльність суб'єктів господарювання у сфері суспільного виробництва, спрямована на виготовлення та реалізацію продукції, виконання робіт чи надання послуг, що мають грошову оцінку.</p> <p>3. Сферу господарських відносин становлять господарсько-виробничі, організаційно-господарські та внутрішньогосподарські відносини.</p> <p>4. Господарсько-виробничими є майнові та інші відносини, що виникають між суб'єктами господарювання при безпосередньому здійсненні господарської діяльності.</p> <p>5. Під організаційно-господарськими відносинами у цьому Кодексі розуміються відносини, що складаються між суб'єктами господарювання та суб'єктами організаційно-господарських повноважень у процесі управління господарською діяльністю.</p> <p>6. Внутрішньогосподарськими є відносини, що складаються між структурними підрозділами суб'єкта господарювання, та відносини суб'єкта господарювання з його структурними підрозділами."</p>

2.	<p>Стаття 2. Учасники відносин у сфері господарювання</p> <p>1. Учасниками відносин у сфері господарювання є суб'єкти господарювання, споживачі, органи державної влади та органи місцевого самоврядування, наділені господарською компетенцією, а також громадяни, громадські та інші організації, які виступають засновниками суб'єктів господарювання чи здійснюють щодо них організаційно-господарські повноваження на основі відносин власності.</p>	Перенести в Закон в новій редакції	<p>Коло учасників відносин, яким може бути особа, яка має особливості правового статусу такого учасника, що пов'язані із економічними чинниками участі в суспільному виробництві чи в його організаційному забезпеченні, з можливістю впливу внаслідок діяльності на господарську систему та економічні відносини в країні, соціальний добробут її громадян.</p> <p>"Стаття 2. Учасники відносин у сфері господарювання</p> <p>1. Учасниками відносин у сфері господарювання є фізичні та юридичні особи, органи державної влади, територіальні громади, органи місцевого самоврядування та інші суб'єкти публічного права.</p> <p>2. Суб'єктами господарської діяльності є:</p> <p>1) юридичні особи, створені відповідно до Цивільного кодексу України, державні, комунальні та інші підприємства, створені відповідно до законодавства, а також інші юридичні особи, які здійснюють господарську діяльність;</p> <p>2) громадяни України, іноземці та особи без громадянства, які зареєстровані як фізичні особи - підприємці."</p>
3.	<p>Стаття 3. Господарська діяльність та господарські відносини</p> <p>1. Під господарською діяльністю у цьому Кодексі розуміється діяльність суб'єктів господарювання у сфері суспільного виробництва, спрямована на виготовлення та реалізацію продукції, виконання робіт чи надання послуг вартісного характеру, що мають цінову визначеність.</p> <p>2. Господарська діяльність, що здійснюється для досягнення економічних і соціальних результатів та з метою одержання прибутку, є підприємництвом, а суб'єкти підприємництва - підприємцями. Господарська діяльність може здійснюватись і без мети одержання прибутку (некомерційна господарська діяльність).</p> <p>3. Діяльність негосподарюючих суб'єктів,</p>	Перенести у статтю 1 Закону в іншій редакції	Частково перенесено в 1 статтю Закону

	<p>спрямована на створення і підтримання необхідних матеріально-технічних умов їх функціонування, що здійснюється за участі або без участі суб'єктів господарювання, є господарчим забезпеченням діяльності негосподарюючих суб'єктів.</p> <p>4. Сферу господарських відносин становлять господарсько-виробничі, організаційно-господарські та внутрішньогосподарські відносини.</p> <p>5. Господарсько-виробничими є майнові та інші відносини, що виникають між суб'єктами господарювання при безпосередньому здійсненні господарської діяльності.</p> <p>6. Під організаційно-господарськими відносинами у цьому Кодексі розуміються відносини, що складаються між суб'єктами господарювання та суб'єктами організаційно-господарських повноважень у процесі управління господарською діяльністю.</p> <p>7. Внутрішньогосподарськими є відносини, що складаються між структурними підрозділами суб'єкта господарювання, та відносини суб'єкта господарювання з його структурними підрозділами.</p>		
4	<p>Стаття 4. Розмежування відносин у сфері господарювання з іншими видами відносин</p> <p>1. Не є предметом регулювання цього Кодексу:</p> <p>майнові та особисті немайнові відносини, що регулюються Цивільним кодексом України;</p> <p>земельні, гірничі, лісові та водні відносини, відносини щодо використання й охорони рослинного і тваринного світу, територій та</p>	Виключити	Оскільки в статті 1 Закону конкретизований предмет регулювання цю статтю ГК необхідно виключити.

	<p>об'єктів природно-заповідного фонду, атмосферного повітря;</p> <p>трудові відносини;</p> <p>фінансові відносини за участі суб'єктів господарювання, що виникають у процесі формування та контролю виконання бюджетів усіх рівнів;</p> <p>адміністративні та інші відносини управління за участі суб'єктів господарювання, в яких орган державної влади або місцевого самоврядування не є суб'єктом, наділеним господарською компетенцією, і безпосередньо не здійснює організаційно-господарських повноважень щодо суб'єкта господарювання;</p> <p>відносини за участю суб'єктів господарювання, що виникають у процесі виконання вимог законодавства, яке регулює відносини у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення.</p> <p>2. Особливості регулювання майнових відносин суб'єктів господарювання визначаються цим Кодексом.</p> <p>3. До господарських відносин, що виникають із торговельного мореплавства і не врегульовані Кодексом торговельного мореплавства України, застосовуються правила цього Кодексу.</p>		
5	Стаття 5. Конституційні основи	Виключити	Норма є декларативною за своїм змістом, дублює норми

<p>правопорядку у сфері господарювання</p> <p>1. Правовий господарський порядок в Україні формується на основі оптимального поєднання ринкового саморегулювання економічних відносин суб'єктів господарювання та державного регулювання макроекономічних процесів, виходячи з конституційної вимоги відповідальності держави перед людиною за свою діяльність та визначення України як суверенної і незалежної, демократичної, соціальної, правової держави.</p> <p>2. Конституційні основи правового господарського порядку в Україні становлять: право власності Українського народу на землю, її надра, атмосферне повітря, водні та інші природні ресурси, які знаходяться в межах території України, природні ресурси її континентального шельфу, виключної (морської) економічної зони, що здійснюється від імені Українського народу органами державної влади і органами місцевого самоврядування в межах, визначених Конституцією України; право кожного громадянина користуватися природними об'єктами права власності народу відповідно до закону; забезпечення державою захисту прав усіх суб'єктів права власності і господарювання, соціальної спрямованості економіки, недопущення використання власності на шкоду людині і суспільству; право кожного володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності; визнання усіх суб'єктів права</p>		Конституції та законів України, також норма не є предметом регулювання Закону.
---	--	--

	<p>власності рівними перед законом, непорушності права приватної власності, недопущення протиправного позбавлення власності; економічна багатоманітність, право кожного на підприємницьку діяльність, не заборонену законом, визначення виключно законом правових засад і гарантій підприємництва; забезпечення державою захисту конкуренції у підприємницькій діяльності, недопущення зловживання монопольним становищем на ринку, неправомірного обмеження конкуренції та недобросовісної конкуренції, визначення правил конкуренції та норм антимонопольного регулювання виключно законом; забезпечення державою екологічної безпеки та підтримання екологічної рівноваги на території України; забезпечення державою належних, безпечних і здорових умов праці, захист прав споживачів; взаємовигідне співробітництво з іншими країнами; визнання і дія в Україні принципу верховенства права.</p> <p>3. Суб'єкти господарювання та інші учасники відносин у сфері господарювання здійснюють свою діяльність у межах встановленого правового господарського порядку, додержуючись вимог законодавства.</p>		
6	<p>Стаття 6. Загальні принципи господарювання</p> <p>1. Загальними принципами господарювання в Україні є: забезпечення економічної багатоманітності та рівний захист державою усіх суб'єктів господарювання;</p>	<p>Перенести в Закон у іншій редакції.</p>	<p>"Стаття 3. Загальні принципи здійснення господарської діяльності</p> <p>1. Загальними принципами господарювання в Україні є: забезпечення економічної багатоманітності та рівний захист державою усіх суб'єктів господарювання;</p> <p>свобода підприємницької діяльності у межах, визначених законом (вільного вибору підприємцем видів підприємницької діяльності; самостійного формування підприємцем програми</p>

	<p>свобода підприємницької діяльності у межах, визначених законом;</p> <p>вільний рух капіталів, товарів та послуг на території України;</p> <p>обмеження державного регулювання економічних процесів у зв'язку з необхідністю забезпечення соціальної спрямованості економіки, добросовісної конкуренції у підприємстві, екологічного захисту населення, захисту прав споживачів та безпеки суспільства і держави;</p> <p>захист національного товаровиробника;</p> <p>заборона незаконного втручання органів державної влади та органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб у господарські відносини.</p>		<p>діяльності, вибору постачальників і споживачів продукції, що виробляється, залучення матеріально-технічних, фінансових та інших видів ресурсів, використання яких не обмежено законом, встановлення цін на продукцію та послуги відповідно до закону; вільного найму підприємцем працівників; комерційного розрахунку та власного комерційного ризику; вільного розпорядження прибутком, що залишається у підприємця після сплати податків, зборів та інших платежів, передбачених законом; самостійного здійснення підприємцем зовнішньоекономічної діяльності, використання підприємцем належної йому частки валютної виручки на свій розсуд.);</p> <p>вільний рух капіталів, товарів та послуг на території України;</p> <p>обмеження державного регулювання економічних процесів у зв'язку з необхідністю забезпечення соціальної спрямованості економіки, добросовісної конкуренції у підприємстві, екологічного захисту населення, захисту прав споживачів та безпеки суспільства і держави;</p> <p>захист національного товаровиробника; заборона незаконного втручання органів державної влади та органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб у господарські відносини."</p>
7	<p>Стаття 7. Нормативно-правове регулювання господарської діяльності</p> <p>1. Відносини у сфері господарювання регулюються Конституцією України, цим Кодексом, законами України, нормативно-правовими актами Президента України та Кабінету Міністрів України, нормативно-правовими актами інших органів державної влади та органів місцевого самоврядування, а також іншими нормативними актами.</p>	Перенести в Закон	<p>Система господарського законодавства має складну структуру, що включає в одному акті різномірні (приватні та публічні) норми, які мають на меті комплексне регулювання господарських відносин.</p> <p>"Стаття 7. Законодавство в сфері господарської діяльності Відносини у сфері господарювання регулюються Конституцією України, цим Законом, законами України, нормативно-правовими актами Президента України та Кабінету Міністрів України, нормативно-правовими актами інших органів державної влади та органів місцевого самоврядування, а також іншими нормативними актами."</p>

Глава 2
ОСНОВНІ НАПРЯМИ ТА ФОРМИ УЧАСТІ ДЕРЖАВИ І МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ У СФЕРІ ГОСПОДАРЮВАННЯ

№	Норма діючого ГКУ	Пропозиції щодо зміни формулювання / перенесення	Аргументація
1.	<p>Стаття 8. Участь держави, органів державної влади, органів місцевого самоврядування в господарській діяльності</p> <p>1. Держава, органи державної влади та органи місцевого самоврядування не є суб'єктами господарювання.</p> <p>2. Рішення органів державної влади та органів місцевого самоврядування з фінансових питань, що виникають у процесі формування та контролю виконання бюджетів усіх рівнів, а також з адміністративних та інших відносин управління, крім організаційно-господарських, в яких орган державної влади або орган місцевого самоврядування є суб'єктом, наділеним господарською компетенцією, приймаються від імені цього органу і в межах його владних повноважень.</p> <p>3. Господарська компетенція органів державної влади та органів місцевого самоврядування реалізується від імені відповідної державної чи комунальної установи. Безпосередня участь держави, органів державної влади та органів місцевого самоврядування у господарській діяльності може здійснюватися лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією та законами України.</p>	<p>Пропонуємо залишити або перенести до нового законопроекту.</p>	<p>Забезпечить регулювання питань участі держави, органів державної влади, органів місцевого самоврядування в господарській діяльності.</p>
2.	<p>Стаття 9. Форми реалізації державою економічної політики</p> <p>1. У сфері господарювання держава здійснює довгострокову (стратегічну) і поточну (тактичну) економічну і соціальну політику,</p>	<p>Пропонуємо вилучити.</p>	<p>Пункти 5, 6, 11 частини першої статті 85 Конституції України передбачають повноваження Верховної Ради України щодо визначення засад внутрішньої і зовнішньої політики, затвердження загальнодержавних програм економічного, науково-технічного, соціального, національно-культурного розвитку, охорони довкілля, розгляд і прийняття рішення</p>

	<p>спрямовану на реалізацію та оптимальне узгодження інтересів суб'єктів господарювання і споживачів, різних суспільних верств і населення в цілому.</p> <p>2. Економічна стратегія - обраний державою курс економічної політики, розрахований на тривалу перспективу і спрямований на вирішення крупномасштабних економічних та соціальних завдань, завдань культурного розвитку, забезпечення економічної безпеки держави, збереження і примноження її економічного потенціалу і національного багатства, підвищення народного добробуту. Економічна стратегія включає визначення пріоритетних цілей економіки, засобів та способів їх реалізації, виходячи зі змісту об'єктивних процесів і тенденцій, що мають місце в національному та світовому господарстві, та враховуючи законні інтереси суб'єктів господарювання.</p> <p>3. Економічна тактика - сукупність найближчих цілей, завдань, засобів і способів їх досягнення для реалізації стратегічного курсу економічної політики в конкретних умовах, що складаються в поточному періоді розвитку економіки.</p> <p>4. Правове закріплення економічної політики здійснюється шляхом визначення засад внутрішньої і зовнішньої політики, у прогнозах і програмах економічного і соціального розвитку України та окремих її регіонів, програмах діяльності Кабінету Міністрів України, цільових програмах економічного, науково-технічного і соціального розвитку, а також відповідних законодавчих актах.</p>		<p>щодо схвалення Програми діяльності Кабінету Міністрів України.</p> <p>Також регулювання питань участі держави у сфері економічної політики врегульовані, зокрема, Законами України "Про державні цільові програми", "Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України", "Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності" тощо.</p>
3.	Стаття 10. Основні напрями економічної	Пропонуємо вилучити.	Пункти 5, 6, 11 частини першої статті 85 Конституції України

<p>політики держави</p> <p>1. Основними напрямками економічної політики, що визначаються державою, є:</p> <p>структурно-галузева політика, спрямована на здійснення державою прогресивних змін у структурі економіки, удосконалення міжгалузевих та внутрішньогалузевих пропорцій, стимулювання розвитку галузей, які визначають науково-технічний прогрес, забезпечують конкурентоспроможність вітчизняної продукції та зростання рівня життя населення. Складовими цієї політики є промислова, аграрна, будівельна та інші сфери економічної політики, щодо яких держава здійснює відносно самостійний комплекс заходів стимулюючого впливу;</p> <p>інвестиційна політика, спрямована на створення суб'єктам господарювання необхідних умов для залучення і концентрації коштів на потреби розширеного відтворення основних засобів виробництва, переважно у галузях, розвиток яких визначено як пріоритети структурно-галузевої політики, а також забезпечення ефективного і відповідального використання цих коштів та здійснення контролю за ним;</p> <p>амортизаційна політика, спрямована на створення суб'єктам господарювання найбільш сприятливих та рівноцінних умов забезпечення процесу простого відтворення основних виробничих і невиробничих фондів переважно на якісно новій техніко-технологічній основі;</p> <p>політика інституційних перетворень, спрямована на формування раціональної</p>		<p>передбачають повноваження Верховної Ради України щодо визначення засад внутрішньої і зовнішньої політики, затвердження загальнодержавних програм економічного, науково-технічного, соціального, національно-культурного розвитку, охорони довкілля, розгляд і прийняття рішення щодо схвалення Програми діяльності Кабінету Міністрів України.</p> <p>Також регулювання питань участі держави у сфері економічної політики врегульовані, зокрема, Законами України “Про державні цільові програми”, “Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України”, “Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності”, “Про основи містобудування”, “Про інвестиційну діяльність”, “Про ціни і ціноутворення” тощо.</p>
---	--	---

багатоукладної економічної системи шляхом трансформування відносин власності, здійснення роздержавлення економіки, приватизації та націоналізації виробничих фондів, забезпечення на власній основі розвитку різних форм власності і господарювання, еквівалентності відносин обміну між суб'єктами господарювання, державну підтримку і захист усіх форм ефективного господарювання та ліквідацію будь-яких протизаконних економічних структур;

цінова політика, спрямована на регулювання державою відносин обміну між суб'єктами ринку з метою забезпечення еквівалентності в процесі реалізації національного продукту, дотримання необхідної паритетності цін між галузями та видами господарської діяльності, а також забезпечення стабільності оптових та роздрібних цін;

антимонопольно-конкурентна політика, спрямована на створення оптимального конкурентного середовища діяльності суб'єктів господарювання, забезпечення їх взаємодії на умовах недопущення проявів дискримінації одних суб'єктів іншими, насамперед у сфері монопольного ціноутворення та за рахунок зниження якості продукції, послуг, сприяння зростанню ефективної соціально орієнтованої економіки;

бюджетна політика, спрямована на оптимізацію та раціоналізацію формування доходів і використання державних фінансових ресурсів, підвищення ефективності державних інвестицій у економіку, узгодження загальнодержавних і місцевих інтересів у сфері міжбюджетних відносин, регулювання

<p>державного боргу та забезпечення соціальної справедливості при перерозподілі національного доходу;</p> <p>податкова політика, спрямована на забезпечення економічно обгрунтованого податкового навантаження на суб'єктів господарювання, стимулювання суспільно необхідної економічної діяльності суб'єктів, а також дотримання принципу соціальної справедливості та конституційних гарантій прав громадян при оподаткуванні їх доходів;</p> <p>грошово-кредитна політика, спрямована на забезпечення економіки економічно необхідним обсягом грошової маси, досягнення ефективного готівкового обігу, залучення коштів суб'єктів господарювання та населення до банківської системи, стимулювання використання кредитних ресурсів на потреби функціонування і розвитку економіки;</p> <p>валютна політика, спрямована на встановлення і підтримання паритетного курсу національної валюти щодо іноземних валют, стимулювання зростання державних валютних резервів та їх ефективне використання;</p> <p>зовнішньоекономічна політика, спрямована на регулювання державою відносин суб'єктів господарювання з іноземними суб'єктами господарювання та захист національного ринку і вітчизняного товаровиробника.</p> <p>2. Держава здійснює екологічну політику, що забезпечує раціональне використання та повноцінне відтворення природних ресурсів, створення безпечних умов життєдіяльності</p>		
--	--	--

	<p>населення.</p> <p>3. У соціально-економічній сфері держава здійснює соціальну політику захисту прав споживачів, політику заробітної плати і доходів населення, політику зайнятості, політику соціального захисту та соціального забезпечення.</p>		
4.	<p>Стаття 11. Прогнозування та планування економічного і соціального розвитку</p> <p>1. Здійснення державою економічної стратегії і тактики у сфері господарювання спрямовується на створення економічних, організаційних та правових умов, за яких суб'єкти господарювання враховують у своїй діяльності показники прогнозних і програмних документів економічного і соціального розвитку.</p> <p>2. Законом визначаються принципи державного прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України, система прогнозних і програмних документів, вимоги до їх змісту, а також загальний порядок розроблення, затвердження та виконання прогнозних і програмних документів економічного і соціального розвитку, повноваження та відповідальність органів державної влади і органів місцевого самоврядування у цих питаннях.</p> <p>3. Основними формами державного планування господарської діяльності є Державна програма економічного та соціального розвитку України, Державний бюджет України, а також інші державні програми з питань економічного і соціального розвитку, порядок розробки, завдання та реалізація яких визначаються законом про</p>	<p>Пропонуємо вилучити частини першу-четверту, а частину п'яту перенести до Закону України "Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України".</p>	<p>Зазначені питання врегульовані положеннями Конституції України, Законами України "Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України", "Про державні цільові програми".</p>

	<p>державні програми.</p> <p>4. Органи влади Автономної Республіки Крим, місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування відповідно до Конституції України розробляють і затверджують програми соціально-економічного та культурного розвитку відповідних адміністративно-територіальних одиниць та здійснюють планування економічного і соціального розвитку цих одиниць.</p> <p>5. Суб'єктам господарювання, які не враховують суспільні інтереси, відображені в програмних документах економічного і соціального розвитку, не можуть надаватися передбачені законом пільги та переваги у здійсненні господарської діяльності.</p>		
5.	<p>Стаття 12. Засоби державного регулювання господарської діяльності</p> <p>1. Держава для реалізації економічної політики, виконання цільових економічних та інших програм і програм економічного і соціального розвитку застосовує різноманітні засоби і механізми регулювання господарської діяльності.</p> <p>2. Основними засобами регулюючого впливу держави на діяльність суб'єктів господарювання є:</p> <p>державне замовлення;</p> <p>ліцензування, патентування і квотування;</p> <p>технічне регулювання;</p> <p>застосування нормативів та лімітів;</p>	<p>Пропонуємо вилучивши абзац другий частини другої щодо державного замовлення, інші положення статті залишити або перенести до нового законопроекту.</p>	<p>Забезпечить регулювання питань засобів регуляторного впливу на суб'єктів господарювання.</p> <p>Закон України “Про державне замовлення для задоволення пріоритетних державних потреб” який визначав загальні правові та економічні засади формування, розміщення і виконання на договірній (контрактній) основі замовлень держави на поставку (закупівлю) товарів, виконання робіт, надання послуг для задоволення пріоритетних державних потреб у суб'єктів господарської діяльності України всіх форм власності, втратив чинність у зв'язку з прийняттям Закону України “Про здійснення державних закупівель”.</p>

	<p>регулювання цін і тарифів;</p> <p>надання інвестиційних, податкових та інших пільг;</p> <p>надання дотацій, компенсацій, цільових інновацій та субсидій.</p> <p>3. Умови, обсяги, сфери та порядок застосування окремих видів засобів державного регулювання господарської діяльності визначаються цим Кодексом, іншими законодавчими актами, а також програмами економічного і соціального розвитку. Встановлення та скасування пільг і переваг у господарській діяльності окремих категорій суб'єктів господарювання здійснюються відповідно до цього Кодексу та інших законів.</p> <p>4. Обмеження щодо здійснення підприємницької діяльності, а також перелік видів діяльності, в яких забороняється підприємництво, встановлюються Конституцією України та законом.</p>		
6.	<p>Стаття 13. Державне замовлення</p> <p>1. Державне замовлення є засобом державного регулювання економіки шляхом формування на договірній (контрактній) основі складу та обсягів продукції (робіт, послуг), необхідної для пріоритетних державних потреб, розміщення державних контрактів на поставку (закупівлю) цієї продукції (виконання робіт, надання послуг) серед суб'єктів господарювання, незалежно від їх форми власності.</p> <p>2. Державний контракт - це договір, укладений державним замовником від імені</p>	Пропонуємо вилучити.	Закон України “Про державне замовлення для задоволення пріоритетних державних потреб” який визначав загальні правові та економічні засади формування, розміщення і виконання на договірній (контрактній) основі замовлень держави на поставку (закупівлю) товарів, виконання робіт, надання послуг для задоволення пріоритетних державних потреб у суб'єктів господарської діяльності України всіх форм власності, втратив чинність у зв'язку з прийняттям Закону України “Про здійснення державних закупівель”.

	<p>держави з суб'єктом господарювання - виконавцем державного замовлення, в якому визначаються економічні та правові зобов'язання сторін і регулюються їх господарські відносини.</p> <p>3. Поставки продукції для пріоритетних державних потреб забезпечуються за рахунок коштів Державного бюджету України та інших джерел фінансування, що залучаються для цього, в порядку, визначеному законом.</p> <p>Абзац другий виключено.</p> <p>4. Частину четверту виключено.</p> <p>5. Засади та загальний порядок формування державного замовлення на поставку (закупівлю) продукції, виконання робіт, надання послуг для задоволення пріоритетних державних потреб визначаються законом.</p> <p>6. Особливості відносин, що виникають у зв'язку з поставками (закупівлею) для пріоритетних державних потреб сільськогосподарської продукції, продовольства, озброєння та військової техніки, а також інших спеціально визначених (специфічних) товарів, регулюються відповідно до закону.</p>		
7.	<p>Стаття 14. Ліцензування, патентування та квотування у господарській діяльності</p> <p>1. Ліцензування, патентування певних видів господарської діяльності та квотування є засобами державного регулювання у сфері господарювання, спрямованими на забезпечення єдиної державної політики у цій сфері та захист економічних і соціальних інтересів держави, суспільства та окремих</p>	<p>Пропонуємо вилучити положення щодо ліцензування певних видів господарської діяльності. Інші положення вказаної статті пропонуємо залишити або перенести до нового законопроекту.</p>	<p>Відносини у сфері ліцензування господарської діяльності регулюються Законом України “Про ліцензування видів господарської діяльності”.</p>

споживачів.

2. Правові засади ліцензування, патентування певних видів господарської діяльності та квотування визначаються виходячи з конституційного права кожного на здійснення підприємницької діяльності, не забороненої законом, а також принципів господарювання, встановлених у статті 6 цього Кодексу.

3. Відносини, пов'язані з ліцензуванням видів господарської діяльності, регулюються законом.

4. У сферах, пов'язаних із торгівлею за грошові кошти (готівку, чеки, а рівно з використанням інших форм розрахунків та платіжних карток на території України), обміном готівкових валютних цінностей (у тому числі операції з готівковими платіжними засобами, вираженими в іноземній валюті, та з платіжними картками), у сфері грального бізнесу та побутових послуг, інших сферах, визначених законом, може здійснюватися патентування підприємницької діяльності суб'єктів господарювання.

Торговий патент - це державне свідоцтво, яке засвідчує право суб'єкта господарювання займатися певними видами підприємницької діяльності впродовж встановленого строку. Спеціальний торговий патент - це державне свідоцтво, яке засвідчує право суб'єкта господарювання на особливий порядок оподаткування відповідно до закону. Порядок патентування певних видів підприємницької діяльності встановлюється законом.

5. У необхідних випадках держава застосовує квотування, встановлюючи граничний обсяг

	<p>(квоти) виробництва чи обігу певних товарів і послуг. Порядок квотування виробництва та/або обігу (включаючи експорт та імпорт), а також розподілу квот встановлюється Кабінетом Міністрів України відповідно до закону.</p>		
8.	<p>Стаття 15. Технічне регулювання у сфері господарювання</p> <p>1. У сфері господарювання застосовуються технічні регламенти, стандарти, кодекси усталеної практики та технічні умови.</p> <p>2. Застосування стандартів, кодексів усталеної практики чи їх окремих положень є обов'язковим для:</p> <p>суб'єктів господарювання, якщо обов'язковість застосування стандартів чи кодексів усталеної практики встановлено нормативно-правовими актами;</p> <p>учасників угоди (контракту) щодо розроблення, виготовлення чи постачання продукції, якщо в ній (ньому) є посилання на певні стандарти чи кодекси усталеної практики;</p> <p>виробника чи постачальника продукції, якщо він склав декларацію про відповідність продукції певним стандартам чи застосував позначення цих стандартів у її маркуванні.</p> <p>3. У разі виготовлення продукції на експорт, якщо угодою (контрактом) визначено інші вимоги, ніж ті, що встановлено технічними регламентами, дозволяється застосування положень угоди (контракту), якщо вони не суперечать законодавству України в частині вимог до процесу виготовлення продукції, її</p>	Пропонуємо вилучити.	У вказані сфері регулювання діють Закони України “Про стандартизацію”, “Про ліцензування видів господарської діяльності”.

	зберігання та транспортування на території України.		
9.	<p>Стаття 16. Дотації та інші засоби державної підтримки суб'єктів господарювання</p> <p>1. Держава може надавати дотації суб'єктам господарювання: на підтримку виробництва життєво важливих продуктів харчування, на виробництво життєво важливих лікарських препаратів та засобів реабілітації інвалідів, на імпорتنі закупівлі окремих товарів, послуги транспорту, що забезпечують соціально важливі перевезення, а також суб'єктам господарювання, що опинилися у критичній соціально-економічній або екологічній ситуації, з метою фінансування капітальних вкладень на рівні, необхідному для підтримання їх діяльності, на цілі технічного розвитку, що дають значний економічний ефект, а також в інших випадках, передбачених законом.</p> <p>2. Держава може здійснювати компенсації або доплати сільськогосподарським товаровиробникам за сільськогосподарську продукцію, що реалізується ними державі.</p> <p>3. Підстави та порядок застосування засобів державної підтримки суб'єктів господарювання визначаються законом.</p>	Пропонуємо перенести до Бюджетного кодексу України.	Забезпечить уніфікованість правового регулювання питань надання дотацій з Державного бюджету України, зокрема, суб'єктам господарювання.
10.	<p>Стаття 17. Податки в механізмі державного регулювання господарської діяльності</p> <p>1. Система оподаткування в Україні, податки і збори встановлюються виключно законами України. Система оподаткування будується за принципами економічної доцільності, соціальної справедливості, поєднання інтересів суспільства, держави, територіальних громад, суб'єктів</p>	Пропонуємо вилучити.	Відносини, що виникають у сфері справляння податків і зборів, зокрема, визначає вичерпний перелік податків та зборів, що справляються в Україні, та порядок їх адміністрування, платників податків та зборів, їх права та обов'язки, компетенцію контролюючих органів, повноваження і обов'язки їх посадових осіб під час здійснення податкового контролю, а також відповідальність за порушення податкового законодавства врегульовані Податковим кодексом України.

	<p>господарювання та громадян.</p> <p>2. З метою вирішення найважливіших економічних і соціальних завдань держави закони, якими регулюється оподаткування суб'єктів господарювання, повинні передбачати:</p> <p>оптимальне поєднання фіскальної та стимулюючої функцій оподаткування;</p> <p>стабільність (незмінність) протягом кількох років загальних правил оподаткування;</p> <p>усунення подвійного оподаткування;</p> <p>узгодженість з податковими системами інших країн.</p> <p>3. Ставки податків мають нормативний характер і не можуть встановлюватись індивідуально для окремого суб'єкта господарювання.</p> <p>4. Система оподаткування в Україні повинна передбачати граничні розміри податків і зборів, які можуть справлятися з суб'єктів господарювання. При цьому податки та інші обов'язкові платежі, що відповідно до закону включаються до ціни товарів (робіт, послуг) або відносяться на їх собівартість, сплачуються суб'єктами господарювання незалежно від результатів їх господарської діяльності.</p>		
11.	<p>Стаття 18. Обмеження монополізму та сприяння змагальності у сфері господарювання</p> <p>1. Держава здійснює антимонопольно-конкурентну політику та сприяє розвитку змагальності у сфері господарювання на</p>	Пропонуємо вилучити крім частини третьої.	Правове регулювання з вказаних питань здійснюється Законами України “Про захист економічної конкуренції”, “Про захист від недобросовісної конкуренції”, “Про Антимонопольний комітет України”.

	<p>основі загальнодержавних програм, що затверджуються Верховною Радою України за поданням Кабінету Міністрів України.</p> <p>2. Державна політика у сфері економічної конкуренції, обмеження монополізму в господарській діяльності та захисту суб'єктів господарювання і споживачів від недобросовісної конкуренції здійснюється уповноваженими органами державної влади та органами місцевого самоврядування.</p> <p>3. Органам державної влади та органам місцевого самоврядування, їх посадовим особам забороняється приймати акти та вчиняти дії, які усувають конкуренцію або необґрунтовано сприяють окремим конкурентам у підприємницькій діяльності, чи запроваджують обмеження на ринку, не передбачене законодавством. Законом можуть бути встановлені винятки з цього правила з метою забезпечення національної безпеки, оборони чи інших загальносуспільних інтересів.</p> <p>4. Правила конкуренції та норми антимонопольного регулювання визначаються цим Кодексом та іншими законами.</p>		
12.	<p>Стаття 19. Державний контроль та нагляд за господарською діяльністю</p> <p>1. Суб'єкти господарювання мають право без обмежень самостійно здійснювати господарську діяльність, що не суперечить законодавству.</p> <p>2. Суб'єкти господарювання підлягають державній реєстрації відповідно до цього Кодексу та закону.</p>	<p>Пропонуємо перенести до Закону України “Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності”.</p>	<p>Забезпечить уніфікованість в регулюванні питань державного контролю за господарською діяльністю.</p>

<p>3. Держава здійснює контроль і нагляд за господарською діяльністю суб'єктів господарювання у таких сферах:</p> <p>збереження та витрачання коштів і матеріальних цінностей суб'єктами господарських відносин - за станом і достовірністю бухгалтерського обліку та звітності;</p> <p>фінансових, кредитних відносин, валютного регулювання та податкових відносин - за додержанням суб'єктами господарювання кредитних зобов'язань перед державою і розрахункової дисципліни, додержанням вимог валютного законодавства, податкової дисципліни;</p> <p>цін і ціноутворення - з питань додержання суб'єктами господарювання державних цін на продукцію і послуги;</p> <p>монополізму та конкуренції - з питань додержання антимонопольно-конкурентного законодавства;</p> <p>земельних відносин - за використанням і охороною земель; водних відносин і лісового господарства - за використанням та охороною вод і лісів, відтворенням водних ресурсів і лісів;</p> <p>виробництва і праці - за безпекою виробництва і праці, додержанням законодавства про працю; за пожежною, екологічною, санітарно-гігієнічною безпекою; за дотриманням норм і правил, якими встановлено обов'язкові вимоги щодо умов здійснення господарської діяльності;</p>		
--	--	--

споживання - за якістю і безпекою продукції та послуг;

зовнішньоекономічної діяльності - з питань технологічної, економічної, екологічної та соціальної безпеки.

4. Органи державної влади і посадові особи, уповноважені здійснювати державний контроль і державний нагляд за господарською діяльністю, їх статус та загальні умови і порядок здійснення контролю і нагляду визначаються законами.

5. Незаконне втручання та перешкоджання господарській діяльності суб'єктів господарювання з боку органів державної влади, їх посадових осіб при здійсненні ними державного контролю та нагляду забороняються.

6. Органи державної влади і посадові особи зобов'язані здійснювати інспектування та перевірки діяльності суб'єктів господарювання неупереджено, об'єктивно і оперативно, дотримуючись вимог законодавства, поважаючи права і законні інтереси суб'єктів господарювання.

7. Суб'єкт господарювання має право на одержання інформації про результати інспектування і перевірок його діяльності не пізніше як через тридцять днів після їх закінчення, якщо інше не передбачено законом. Дії та рішення державних органів контролю та нагляду, а також їх посадових осіб, які проводили інспектування і перевірку, можуть бути оскаржені суб'єктом господарювання у встановленому законодавством порядку.

	<p>8. Усі суб'єкти господарювання, відокремлені підрозділи юридичних осіб, виділені на окремий баланс, зобов'язані вести первинний (оперативний) облік результатів своєї роботи, складати та подавати відповідно до вимог закону статистичну інформацію та інші дані, визначені законом, а також вести (крім громадян України, іноземців та осіб без громадянства, які провадять господарську діяльність і зареєстровані відповідно до закону як підприємці) бухгалтерський облік та подавати фінансову звітність згідно із законодавством.</p> <p>Забороняється вимагати від суб'єктів господарювання, відокремлених підрозділів юридичних осіб, виділених на окремий баланс, подання статистичної інформації та інших даних, не передбачених законом або з порушенням порядку, встановленого законом.</p>		
13.	<p>Стаття 20. Захист прав суб'єктів господарювання та споживачів</p> <p>1. Держава забезпечує захист прав і законних інтересів суб'єктів господарювання та споживачів.</p> <p>2. Кожний суб'єкт господарювання та споживач має право на захист своїх прав і законних інтересів. Права та законні інтереси зазначених суб'єктів захищаються шляхом:</p> <p>визнання наявності або відсутності прав;</p> <p>визнання повністю або частково недійсними актів органів державної влади та органів місцевого самоврядування, актів інших суб'єктів, що суперечать законодавству, ущемлюють права та законні інтереси суб'єкта</p>	<p>Пропонуємо залишити або перенести до нового законопроекту.</p>	<p>Забезпечить регулювання питань захисту прав і законних інтересів суб'єктів господарювання та споживачів.</p>

	<p>господарювання або споживачів; визнання недійсними господарських угод з підстав, передбачених законом;</p> <p>відновлення становища, яке існувало до порушення прав та законних інтересів суб'єктів господарювання;</p> <p>припинення дій, що порушують право або створюють загрозу його порушення;</p> <p>присудження до виконання обов'язку в натурі;</p> <p>відшкодування збитків;</p> <p>застосування штрафних санкцій;</p> <p>застосування оперативно-господарських санкцій;</p> <p>застосування адміністративно-господарських санкцій;</p> <p>установлення, зміни і припинення господарських правовідносин;</p> <p>іншими способами, передбаченими законом.</p> <p>3. Порядок захисту прав суб'єктів господарювання та споживачів визначається цим Кодексом, іншими законами.</p>		
14.	<p>Стаття 21. Об'єднання підприємців</p> <p>1. З метою сприяння розвитку національної економіки, її інтеграції у світове господарство, а також створення сприятливих умов для підприємницької діяльності в Україні можуть створюватися торгово-промислові палати як добровільні об'єднання підприємців та організацій. Торгово-</p>	<p>Пропонуємо вилучити частини першу-третю, а частини четверту-шосту перенести до Закону України, який регулює порядок утворення та засади діяльності організацій та об'єднань роботодавців.</p>	<p>Загальні правові, економічні та соціальні засади створення торгово-промислових палат в Україні, встановлює організаційно-правові форми і напрями їх діяльності, а також принципи їх взаємовідносин з державою регулюються Законом України “Про торгово-промислові палати в Україні”.</p>

	<p>промислова палата є недержавною самоврядною статутною організацією, створеною на засадах членства, що має статус юридичної особи.</p> <p>2. Держава сприяє торгово-промисловим палатам у виконанні ними статутних завдань.</p> <p>3. Порядок утворення та діяльності торгово-промислових палат встановлюється законом.</p> <p>4. Суб'єкти господарювання - роботодавці мають право на об'єднання в організації роботодавців для реалізації та захисту своїх прав.</p> <p>5. Організації роботодавців є самоврядними статутними організаціями, що утворюються на засадах добровільності та рівноправності з метою представництва і захисту законних інтересів роботодавців. Організації роботодавців можуть об'єднуватися у спілки та інші статутні об'єднання роботодавців.</p> <p>6. Порядок утворення та засади діяльності організацій та об'єднань роботодавців визначаються законом.</p>		
15.	<p>Стаття 22. Особливості управління господарською діяльністю у державному секторі економіки</p> <p>1. Держава здійснює управління державним сектором економіки відповідно до засад внутрішньої і зовнішньої політики.</p> <p>2. Суб'єктами господарювання державного сектора економіки є суб'єкти, що діють на основі лише державної власності, а також суб'єкти, державна частка у статутному капіталі яких перевищує п'ятдесят відсотків</p>	Пропонуємо залишити або перенести до нового законопроекту.	Забезпечить регулювання питань управління державним сектором економіки відповідно до засад внутрішньої і зовнішньої політики.

чи становить величину, яка забезпечує державі право вирішального впливу на господарську діяльність цих суб'єктів.

3. Повноваження суб'єктів управління у державному секторі економіки - Кабінету Міністрів України, міністерств, інших органів влади та організацій щодо суб'єктів господарювання визначаються законом.

4. Законом можуть бути визначені види господарської діяльності, яку дозволяється здійснювати виключно державним підприємствам, установам і організаціям.

5. Держава реалізує право державної власності у державному секторі економіки через систему організаційно-господарських повноважень відповідних органів управління щодо суб'єктів господарювання, що належать до цього сектора і здійснюють свою діяльність на основі права господарського відання або права оперативного управління.

6. Правовий статус окремого суб'єкта господарювання у державному секторі економіки визначається уповноваженими органами управління відповідно до вимог цього Кодексу та інших законів. Відносини органів управління з названими суб'єктами господарювання у випадках, передбачених законом, можуть здійснюватися на договірних засадах.

7. Держава застосовує до суб'єктів господарювання у державному секторі економіки усі засоби державного регулювання господарської діяльності, передбачені цим Кодексом, враховуючи особливості правового статусу даних суб'єктів.

	<p>8. Законом встановлюються особливості здійснення антимонопольно-конкурентної політики та розвитку змагальності у державному секторі економіки, які повинні враховуватися при формуванні відповідних державних програм.</p> <p>9. Процедура визнання банкрутом застосовується щодо державних підприємств з урахуванням вимог, зазначених у главі 23 цього Кодексу.</p> <p>10. Органам управління, які здійснюють організаційно-господарські повноваження стосовно суб'єктів господарювання державного сектора економіки, забороняється делегувати іншим суб'єктам повноваження щодо розпорядження державною власністю і повноваження щодо управління діяльністю суб'єктів господарювання, за винятком делегування названих повноважень відповідно до закону органам місцевого самоврядування та інших випадків, передбачених цим Кодексом та іншими законами.</p> <p>11. Суб'єкт господарювання державного сектора економіки запроваджує антикорупційну програму у порядку, визначеному законом.</p>		
16.	<p>Стаття 23. Відносини суб'єктів господарювання з органами місцевого самоврядування</p> <p>1. Органи місцевого самоврядування здійснюють свої повноваження щодо суб'єктів господарювання виключно в межах, визначених Конституцією України, законами про місцеве самоврядування та іншими законами, що передбачають особливості</p>	<p>Пропонуємо вилучити частини третю, шосту, сьому. Інші положення пропонуємо залишити або перенести до нового законопроекту.</p>	<p>Частина перша статті 73, статті 76, 77 Закону України “Про місцеве самоврядування в Україні” містять вимоги щодо обов'язковості актів органів та посадових осіб місцевого самоврядування прийнятих в межах наданих їм повноважень щодо підприємств, установ, організацій, громадян на території адміністративно-територіальної одиниці, а також відповідальність та можливість оскарження рішень, дій, бездіяльності органів та посадових осіб місцевого самоврядування в судовому порядку.</p>

здійснення місцевого самоврядування в містах Києві та Севастополі, іншими законами. Органи місцевого самоврядування можуть здійснювати щодо суб'єктів господарювання також окремі повноваження органів виконавчої влади, надані їм законом.

2. Відносини органів місцевого самоврядування з суб'єктами господарювання у випадках, передбачених законом, можуть здійснюватися також на договірних засадах.

3. Правові акти органів та посадових осіб місцевого самоврядування, прийняті в межах їх повноважень, є обов'язковими для виконання усіма учасниками господарських відносин, які розташовані або здійснюють свою діяльність на відповідній території.

4. Незаконне втручання органів та посадових осіб місцевого самоврядування у господарську діяльність суб'єктів господарювання забороняється. Не допускається видання правових актів органів місцевого самоврядування, якими встановлюються не передбачені законом обмеження щодо обігу окремих видів товарів (послуг) на території відповідних адміністративно-територіальних одиниць.

5. Органи та посадові особи місцевого самоврядування мають право звертатися до суду щодо визнання недійсними актів підприємств, інших суб'єктів господарювання, які обмежують права територіальних громад, повноваження органів місцевого самоврядування.

6. Органи, посадові та службові особи місцевого самоврядування несуть

	<p>відповідальність за свою діяльність перед суб'єктами господарювання, підстави, види і порядок якої визначаються Конституцією України та законом.</p> <p>7. Спори про поновлення порушених прав суб'єктів господарювання та відшкодування завданої їм шкоди внаслідок рішень, дій чи бездіяльності органів, посадових або службових осіб місцевого самоврядування при здійсненні ними своїх повноважень вирішуються в судовому порядку.</p>		
17.	<p>Стаття 24. Особливості управління господарською діяльністю у комунальному секторі економіки</p> <p>1. Управління господарською діяльністю у комунальному секторі економіки здійснюється через систему організаційно-господарських повноважень територіальних громад та органів місцевого самоврядування щодо суб'єктів господарювання, які належать до комунального сектора економіки і здійснюють свою діяльність на основі права господарського відання або права оперативного управління.</p> <p>2. Правовий статус окремого суб'єкта господарювання у комунальному секторі економіки визначається уповноваженими органами управління відповідно до вимог цього Кодексу та інших законів. Відносини органів управління між зазначеними суб'єктами у випадках, передбачених законом, можуть здійснюватися на договірних засадах.</p> <p>3. Суб'єктами господарювання комунального сектора економіки є суб'єкти, що діють на основі лише комунальної власності, а також суб'єкти, у статутному капіталі яких частка</p>	<p>Пропонуємо залишити або перенести до нового законопроекту.</p>	<p>Забезпечить регулювання питань управління господарською діяльністю у комунальному секторі економіки.</p>

	<p>комунальної власності перевищує п'ятдесят відсотків чи становить величину, яка забезпечує органам місцевого самоврядування право вирішального впливу на господарську діяльність цих суб'єктів.</p> <p>4. Законом можуть бути встановлені особливості здійснення антимонопольно-конкурентної політики щодо комунального сектора економіки, а також додаткові вимоги та гарантії права власності Українського народу і права комунальної власності при реалізації процедури банкрутства щодо суб'єктів господарювання комунального сектора економіки.</p> <p>5. Органи місцевого самоврядування несуть відповідальність за наслідки діяльності суб'єктів господарювання, що належать до комунального сектора економіки, на підставах, у межах і порядку, визначених законом.</p> <p>6. Суб'єкт господарювання комунального сектора економіки запроваджує антикорупційну програму у порядку, визначеному законом.</p>		
--	---	--	--

Господарський кодекс України

Глава 3. Обмеження монополізму та захист суб'єктів господарювання і споживачів від недобросовісної конкуренції

№	Норма діючого ГКУ	Пропозиції щодо зміни/перенесення/виключення	Аргументація
---	-------------------	--	--------------

1.	<p>Стаття 25. Конкуренція у сфері господарювання</p> <p>1. Держава підтримує конкуренцію як змагання між суб'єктами господарювання, що забезпечує завдяки їх власним досягненням здобуття ними певних економічних переваг, внаслідок чого споживачі та суб'єкти господарювання отримують можливість вибору необхідного товару і при цьому окремі суб'єкти господарювання не визначають умов реалізації товару на ринку.</p>	Вилучити	Декларативна норма. Визначення терміну «економічна конкуренція» визначається Законом України «Про захист економічної конкуренції».
	<p>2. Органам державної влади і органам місцевого самоврядування, що регулюють відносини у сфері господарювання, забороняється приймати акти або вчиняти дії, що визначають привілейоване становище суб'єктів господарювання тієї чи іншої форми власності, або ставлять у нерівне становище окремі категорії суб'єктів господарювання чи іншим способом порушують правила конкуренції. У разі порушення цієї вимоги органи державної влади, до повноважень яких належить контроль та нагляд за додержанням антимонопольно-конкурентного законодавства, а також суб'єкти господарювання можуть оспорювати такі акти в установленому законом порядку.</p>	дублює	<p>Абзац 7 частини 2 статті 15 ЗУ «Про захист економічної конкуренції».</p> <p>Стаття 19 Конституції України передбачає, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.</p> <p>Конституцією України проголошено гарантії захисту прав усіх суб'єктів права власності і господарювання, конкуренції у підприємницькій діяльності, прав споживачів (частина четверта статті 13 та частини третя та четверта статті 42).</p>
	<p>3. Уповноважені органи державної влади і органи місцевого самоврядування повинні здійснювати аналіз стану ринку і рівня конкуренції на ньому і вживати передбачених законом заходів щодо упорядкування конкуренції суб'єктів господарювання.</p>		
	<p>4. Держава забезпечує захист комерційної таємниці суб'єктів господарювання відповідно до вимог цього Кодексу та інших законів.</p>	Вилучити	Декларативна норма

2.	<p>Стаття 26. Обмеження конкуренції</p> <p>1. Рішення або дії органів державної влади та органів місцевого самоврядування, які спрямовані на обмеження конкуренції чи можуть мати наслідком такі обмеження, визнаються обґрунтованими у випадках:</p> <p>подання допомоги соціального характеру окремим суб'єктам господарювання за умови, що допомога подається без дискримінації інших суб'єктів господарювання;</p> <p>подання допомоги за рахунок державних ресурсів з метою відшкодування збитків, завданих стихійним лихом або іншими надзвичайними подіями, на визначених ринках товарів або послуг, перелік яких встановлюється законодавством;</p> <p>подання допомоги, в тому числі створення пільгових економічних умов окремим регіонам з метою компенсації соціально-економічних втрат, викликаних важкою екологічною ситуацією;</p> <p>здійснення державного регулювання, пов'язаного з реалізацією проектів загальнонаціонального значення.</p>	перенести	<p>доповнити частину 1 статті 10 ЗУ «Про захист економічної конкуренції»</p> <p>1. Узгоджені дії, передбачені статтею 6 цього Закону, можуть бути дозволені відповідними органами Антимонопольного комітету України, якщо їх учасники доведуть, що ці дії сприяють:</p> <p>вдосконаленню виробництва, придбанню або реалізації товару;</p> <p>техніко-технологічному, економічному розвитку;</p> <p>розвитку малих або середніх підприємств;</p> <p>оптимізації експорту чи імпорту товарів;</p> <p>розробленню та застосуванню уніфікованих технічних умов або стандартів на товари;</p> <p>раціоналізації виробництва.</p> <p>подання допомоги соціального характеру окремим суб'єктам господарювання за умови, що допомога подається без дискримінації інших суб'єктів господарювання;</p> <p>подання допомоги за рахунок державних ресурсів з метою відшкодування збитків, завданих стихійним лихом або іншими надзвичайними подіями, на визначених ринках товарів або послуг, перелік яких встановлюється законодавством;</p> <p>подання допомоги, в тому числі створення пільгових економічних умов окремим регіонам з метою компенсації соціально-економічних втрат, викликаних важкою екологічною ситуацією;</p> <p>здійснення державного регулювання, пов'язаного з реалізацією проектів загальнонаціонального значення.</p>
----	---	-----------	---

	<p>2. Умови та порядок обмеження конкуренції встановлюються законом відповідно до цього Кодексу.</p>	<p>Вилучити</p>	<p>Це положення є відсильною нормою Закон України «Про захист економічної конкуренції» визначає правові засади підтримки та захисту економічної конкуренції, обмеження монополізму в господарській діяльності і спрямований на забезпечення ефективного функціонування економіки України на основі розвитку конкурентних відносин.</p>
<p>3</p>	<p>Стаття 27. Обмеження монополізму в економіці</p> <p>1. Монопольним визнається домінуюче становище суб'єкта господарювання, яке дає йому можливість самостійно або разом з іншими суб'єктами обмежувати конкуренцію на ринку певного товару (робіт, послуг).</p> <p>2. Монопольним є становище суб'єкта господарювання, частка якого на ринку певного товару перевищує розмір, встановлений законом.</p> <p>3. Монопольним може бути визнано також становище суб'єктів господарювання на ринку товару за наявності інших умов, визначених законом.</p>	<p>Вилучити</p>	<p>Частини перша – третя дублюють положення статті 12 Закону України «Про захист економічної конкуренції» Закон України «Про захист економічної конкуренції» Стаття 12. Монопольне (домінуюче) становище суб'єкта господарювання</p> <p>1. Суб'єкт господарювання займає монопольне (домінуюче) становище на ринку товару, якщо:</p> <p>на цьому ринку у нього немає жодного конкурента; не зазнає значної конкуренції внаслідок обмеженості можливостей доступу інших суб'єктів господарювання щодо закупівлі сировини, матеріалів та збуту товарів, наявності бар'єрів для доступу на ринок інших суб'єктів господарювання, наявності пільг чи інших обставин.</p> <p>2. Монопольним (домінуючим) вважається становище суб'єкта господарювання, частка якого на ринку товару перевищує 35 відсотків, якщо він не доведе, що зазнає значної</p>

			<p>конкуренції.</p> <p>3. Монопольним (домінуючим) також може бути визнане становище суб'єкта господарювання, якщо його частка на ринку товару становить 35 або менше відсотків, але він не зазнає значної конкуренції, зокрема внаслідок порівняно невеликого розміру часток ринку, які належать конкурентам.</p> <p>4. Вважається, що кожен із двох чи більше суб'єктів господарювання займає монопольне (домінуюче) становище на ринку товару, якщо стосовно певного виду товару між ними немає конкуренції або є незначна конкуренція і щодо них, разом узятих, виконується одна з умов, передбачених частиною першою цієї статті.</p> <p>5. Монопольним (домінуючим) вважається також становище кожного з кількох суб'єктів господарювання, якщо стосовно них виконуються такі умови:</p> <p>сукупна частка не більше ніж трьох суб'єктів господарювання, яким на одному ринку належать найбільші частки на ринку, перевищує 50 відсотків;</p> <p>сукупна частка не більше ніж п'яти суб'єктів господарювання, яким на одному ринку належать найбільші частки на ринку, перевищує 70 відсотків -</p> <p>і при цьому вони не доведуть, що стосовно них не виконуються умови частини четвертої цієї статті.</p>
	<p>4. У разі суспільної необхідності та з метою усунення негативного впливу на конкуренцію органи державної влади здійснюють стосовно існуючих монопольних утворень заходи антимонопольного регулювання відповідно до вимог законодавства та заходи демонополізації економіки, передбачені відповідними державними програмами, за винятком природних монополій.</p>	<p>виключити</p>	<p>Декларативна норма</p>

	5. Органам державної влади та органам місцевого самоврядування забороняється приймати акти або вчиняти дії, спрямовані на економічне посилення існуючих суб'єктів господарювання - монополістів та утворення без достатніх підстав нових монопольних утворень, а також приймати рішення про виключно централізований розподіл товарів.		
4	Стаття 28. Природні монополії 1. Стан товарного ринку, за якого задоволення попиту на цьому ринку є більш ефективним за умови відсутності конкуренції внаслідок технологічних особливостей виробництва (у зв'язку з істотним зменшенням витрат виробництва на одиницю продукції в міру збільшення обсягів виробництва), а товари (послуги), що виробляються суб'єктами господарювання, не можуть бути замінені у споживанні іншими, у зв'язку з чим попит на цьому товарному ринку менше залежить від зміни цін на такі товари, ніж попит на інші товари (послуги), - вважається природною монополією.	Вилучити	Норма дублює положення частини 1 статті 1 Закону України «Про природні монополії» природна монополія - стан товарного ринку, при якому задоволення попиту на цьому ринку є більш ефективним за умови відсутності конкуренції внаслідок технологічних особливостей виробництва (у зв'язку з істотним зменшенням витрат виробництва на одиницю товару в міру збільшення обсягів виробництва), а товари (послуги), що виробляються суб'єктами природних монополій, не можуть бути замінені у споживанні іншими товарами (послугами), у зв'язку з чим попит на цьому товарному ринку менше залежить від зміни цін на ці товари (послуги), ніж попит на інші товари (послуги) (далі - товари)
	2. Суб'єктами природної монополії можуть бути суб'єкти господарювання будь-якої форми власності (монопольні утворення), які виробляють (реалізують) товари на ринку, що перебуває у стані природної монополії.	Вилучити	Норма дублює положення частини 1 статті 1 Закону України «Про природні монополії» суб'єкт природної монополії - суб'єкт господарювання (юридична особа) будь-якої форми власності, який виробляє (реалізує) товари на ринку, що перебуває у стані природної монополії
	3. Законом про природні монополії визначаються сфери діяльності суб'єктів природних монополій, органи державної влади, органи місцевого самоврядування, інші	Вилучити	Відсилочна норма Закон України «Про природні монополії»

	<p>органи, які регулюють діяльність зазначених суб'єктів, а також інші питання регулювання відносин, що виникають на товарних ринках України, які перебувають у стані природної монополії, та на суміжних ринках за участі суб'єктів природних монополій.</p>		
5	<p>Стаття 29. Зловживання монополюним становищем на ринку</p> <p>1. Зловживанням монополюним становищем вважаються:</p> <p>нав'язування таких умов договору, які ставлять контрагентів у нерівне становище, або додаткових умов, що не стосуються предмета договору, включаючи нав'язування товару, не потрібного контрагенту;</p> <p>обмеження або припинення виробництва, а також вилучення товарів з обороту з метою створення або підтримки дефіциту на ринку чи встановлення монополюних цін;</p> <p>інші дії, вчинені з метою створення перешкод доступу на ринок (виходу з ринку) суб'єктів господарювання;</p> <p>встановлення монополюно високих або дискримінаційних цін (тарифів) на свої товари, що призводить до порушення прав споживачів або обмежує права окремих споживачів;</p> <p>встановлення монополюно низьких цін (тарифів) на свої товари, що призводить до обмеження конкуренції.</p>	Вилучити	<p>Норма дублює положення статті 13 Закону України «Про Про захист економічної конкуренції»</p> <p>Закон України «Про захист економічної конкуренції»</p> <p>Стаття 13. Зловживання монополюним (домінуючим) становищем на ринку</p> <p>1. Зловживанням монополюним (домінуючим) становищем на ринку є дії чи бездіяльність суб'єкта господарювання, який займає монополюне (домінуюче) становище на ринку, що призвели або можуть призвести до недопущення, усунення чи обмеження конкуренції, або ущемлення інтересів інших суб'єктів господарювання чи споживачів, які були б неможливими за умов існування значної конкуренції на ринку.</p> <p>2. Зловживанням монополюним (домінуючим) становищем на ринку, зокрема, визнається:</p> <p>1) встановлення таких цін чи інших умов придбання або реалізації товару, які неможливо було б встановити за умов існування значної конкуренції на ринку;</p> <p>2) застосування різних цін чи різних інших умов до рівнозначних угод з суб'єктами господарювання, продавцями чи покупцями без об'єктивно виправданих на те причин;</p> <p>3) обумовлення укладання угод прийняттям суб'єктом господарювання додаткових зобов'язань, які за своєю природою або згідно з торговими та іншими чесними звичаями у підприємницькій діяльності не стосуються предмета договору;</p> <p>4) обмеження виробництва, ринків або технічного розвитку, що завдало чи може завдати шкоди іншим суб'єктам господарювання, покупцям, продавцям;</p> <p>5) часткова або повна відмова від придбання або реалізації товару за відсутності альтернативних джерел реалізації чи придбання;</p>

			<p>6) суттєве обмеження конкурентоспроможності інших суб'єктів господарювання на ринку без об'єктивно виправданих на те причин;</p> <p>7) створення перешкод доступу на ринок (виходу з ринку) чи усунення з ринку продавців, покупців, інших суб'єктів господарювання.</p> <p>3. Зловживання монополієм (домінуючим) становищем на ринку забороняється і тягне за собою відповідальність згідно з законом</p>
6	<p>Стаття 30. Неправомірні угоди між суб'єктами господарювання</p> <p>1. Неправомірними угодами між суб'єктами господарювання визнаються угоди або погоджені дії, спрямовані на:</p> <p>встановлення (підтримання) монополієвих цін (тарифів), знижок, надбавок (доплат), націнок;</p> <p>розподіл ринків за територіальним принципом, обсягом реалізації чи закупівлі товарів, їх асортиментом або за колом споживачів чи за іншими ознаками - з метою їх монополізації;</p> <p>усунення з ринку або обмеження доступу до нього продавців, покупців, інших суб'єктів господарювання.</p>	вилучити	<p>Норма дублює положення статті 6 Закону України «Про захист економічної конкуренції»</p> <p>Стаття 6. Антиконтурентні узгоджені дії суб'єктів господарювання</p> <p>1. Антиконтурентними узгодженими діями є узгоджені дії, які призвели чи можуть призвести до недопущення, усунення чи обмеження конкуренції.</p> <p>2. Антиконтурентними узгодженими діями, зокрема, визнаються узгоджені дії, які стосуються:</p> <p>1) встановлення цін чи інших умов придбання або реалізації товарів;</p> <p>2) обмеження виробництва, ринків товарів, техніко-технологічного розвитку, інвестицій або встановлення контролю над ними;</p> <p>3) розподілу ринків чи джерел постачання за територіальним принципом, асортиментом товарів, обсягом їх реалізації чи придбання, за колом продавців, покупців або споживачів чи за іншими ознаками;</p> <p>4) спотворення результатів торгів, аукціонів, конкурсів, тендерів;</p> <p>5) усунення з ринку або обмеження доступу на ринок (вихід з ринку) інших суб'єктів господарювання, покупців, продавців;</p> <p>6) застосування різних умов до рівнозначних угод з іншими суб'єктами господарювання, що ставить останніх у не вигідне становище в конкуренції;</p> <p>7) укладення угод за умови прийняття іншими суб'єктами господарювання додаткових зобов'язань, які за своїм змістом</p>

			<p>або згідно з торговими та іншими чесними звичаями в підприємницькій діяльності не стосуються предмета цих угод;</p> <p>8) суттєвого обмеження конкурентоспроможності інших суб'єктів господарювання на ринку без об'єктивно виправданих на те причин.</p> <p>3. Антиконтурентними узгодженими діями вважається також вчинення суб'єктами господарювання схожих дій (бездіяльності) на ринку товару, які призвели чи можуть призвести до недопущення, усунення чи обмеження конкуренції у разі, якщо аналіз ситуації на ринку товару спростовує наявність об'єктивних причин для вчинення таких дій (бездіяльності).</p>
7	<p>Стаття 31. Дискримінація суб'єктів господарювання</p> <p>1. Дискримінацією суб'єктів господарювання органами влади у цьому Кодексі визнається:</p> <p>заборона створення нових підприємств чи інших організаційних форм господарювання в будь-якій сфері господарської діяльності, а також встановлення обмежень на здійснення окремих видів господарської діяльності або виробництво певних видів товарів з метою обмеження конкуренції;</p> <p>примушування суб'єктів господарювання до пріоритетного укладання договорів, першочергової реалізації товарів певним споживачам або до вступу в господарські організації та інші об'єднання;</p> <p>прийняття рішень про централізований розподіл товарів, який призводить до монопольного становища на ринку;</p> <p>встановлення заборони на реалізацію товарів з</p>	перенести	<p>перенести в Закон України «Про Про захист економічної конкуренції» доповнивши його новою статтею 20¹</p> <p>«Стаття 20¹ Дискримінація суб'єктів господарювання</p> <p>1. Дискримінацією суб'єктів господарювання органами влади у цьому Кодексі визнається:</p> <p>заборона створення нових підприємств чи інших організаційних форм господарювання в будь-якій сфері господарської діяльності, а також встановлення обмежень на здійснення окремих видів господарської діяльності або виробництво певних видів товарів з метою обмеження конкуренції;</p> <p>примушування суб'єктів господарювання до пріоритетного укладання договорів, першочергової реалізації товарів певним споживачам або до вступу в господарські організації та інші об'єднання;</p> <p>прийняття рішень про централізований розподіл товарів, який призводить до монопольного становища на ринку;</p> <p>встановлення заборони на реалізацію товарів з одного регіону України в інший;</p>

	<p>одного регіону України в інший;</p> <p>надання окремим підприємцям податкових та інших пільг, які ставлять їх у привілейоване становище щодо інших суб'єктів господарювання, що призводить до монополізації ринку певного товару;</p> <p>обмеження прав суб'єктів господарювання щодо придбання та реалізації товарів;</p> <p>встановлення заборон чи обмежень стосовно окремих суб'єктів господарювання або груп підприємців.</p>		<p>надання окремим підприємцям податкових та інших пільг, які ставлять їх у привілейоване становище щодо інших суб'єктів господарювання, що призводить до монополізації ринку певного товару;</p> <p>обмеження прав суб'єктів господарювання щодо придбання та реалізації товарів;</p> <p>встановлення заборон чи обмежень стосовно окремих суб'єктів господарювання або груп підприємців.</p>
	<p>2. Дискримінація суб'єктів господарювання не допускається. Законом можуть бути встановлені винятки з положень цієї статті з метою забезпечення національної безпеки, оборони, загальносуспільних інтересів.</p>	<p>перенести</p>	<p>2. Дискримінація суб'єктів господарювання не допускається. Законом можуть бути встановлені винятки з положень цієї статті з метою забезпечення національної безпеки, оборони, загальносуспільних інтересів.»</p>
<p>8</p>	<p>Стаття 32. Недобросовісна конкуренція</p> <p>1. Недобросовісною конкуренцією визнаються будь-які дії у конкуренції, що суперечать правилам, торговим та іншим чесним звичаям у підприємницькій діяльності.</p>	<p>Вилучити</p>	<p>Частина перша дублює положення частини першої статті 1 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції»</p> <p>Частина перша статті 1. Недобросовісна конкуренція</p> <p>Недобросовісною конкуренцією є будь-які дії у конкуренції, що суперечать торговим та іншим чесним звичаям у господарській діяльності.</p>
	<p>2. Недобросовісною конкуренцією є неправомірне використання ділової репутації суб'єкта господарювання, створення перешкод суб'єктам господарювання у процесі конкуренції та досягнення неправомірних переваг у конкуренції, неправомірне збирання, розголошення та використання комерційної</p>	<p>Вилучити</p>	<p>Частина перша дублює положення частини другої статті 1, глави 2-4 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції»</p>

	таємниці, а також інші дії, що кваліфікуються відповідно до частини першої цієї статті.		<p>Частина перша статті 1. Недобросовісна конкуренція</p> <p>Недобросовісною конкуренцією є дії у конкуренції, зокрема визначені главами 2 - 4 цього Закону.</p>
	3. Недобросовісна конкуренція тягне за собою юридичну відповідальність осіб, якщо їх дії мають негативний вплив на конкуренцію на території України, незалежно від того, де вчинено такі дії.	Вилучити	<p>Норма дублює положення статті 20 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції»</p> <p>Закон України «Про захист від недобросовісної конкуренції»</p> <p>Стаття 20. Види відповідальності</p> <p>Вчинення дій, визначених цим Законом як недобросовісна конкуренція, тягне за собою відповідальність, передбачену цим Законом.</p>
9	<p>Стаття 33. Неправомірне використання ділової репутації суб'єкта господарювання</p> <p>1. Неправомірним використанням ділової репутації суб'єкта господарювання визнаються: неправомірне використання чужих позначень, рекламних матеріалів, упаковки; неправомірне використання товару іншого виробника; копіювання зовнішнього вигляду виробу іншого виробника; порівняльна реклама.</p>	Вилучити	<p>Частина перша дублює положення глави 2 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції»</p> <p>Закон України «Про захист від недобросовісної конкуренції»</p> <p>Глава 2</p> <p>Неправомірне використання ділової репутації суб'єкта господарювання</p>
	2. Неправомірним є використання без дозволу уповноваженої на те особи чужого імені, комерційного найменування, торговельної марки, інших позначень, а також належних іншій особі рекламних матеріалів тощо, що може призвести до змішування з діяльністю іншого суб'єкта господарювання, який має пріоритет на їх використання.	Вилучити	<p>Частина друга дублює положення частини першої статті 4 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції»</p> <p>Закон України «Про захист від недобросовісної конкуренції»</p> <p>Частина перша статті 4. Неправомірне використання позначень</p> <p>Неправомірним є використання імені, комерційного (фірмового) найменування, торговельної марки (знака для товарів і послуг), рекламних матеріалів, оформлення упаковки товарів і періодичних видань, інших позначень без дозволу (згоди) суб'єкта господарювання, який раніше почав використовувати їх або схожі на них позначення у</p>

		господарській діяльності, що призвело чи може призвести до змішування з діяльністю цього суб'єкта господарювання.
3. Використання у комерційному найменуванні власного імені громадянина є правомірним, якщо до власного імені додається будь-який відмітний елемент, що виключає змішування з діяльністю іншого суб'єкта господарювання.	Вилучити	Частина третя дублює положення частини другої статті 4 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Закон України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Частина друга статті 4. Неправомірне використання позначень Використання у фірмовому найменуванні власного імені фізичної особи не визнається неправомірним, якщо до власного імені додається який-небудь відмітний елемент, що виключає змішування з діяльністю іншого суб'єкта господарювання.
4. Неправомірним використанням товару іншого виробника є введення у господарський обіг під своїм позначенням товару іншого виробника шляхом змін чи зняття позначень виробника без дозволу уповноваженої на те особи.	Вилучити	Частина четверта дублює положення статті 5 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Закон України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Стаття 5. Неправомірне використання товару іншого виробника Неправомірним використанням товару іншого виробника є введення у господарський обіг під своїм позначенням товару іншого виробника шляхом змін чи зняття позначень виробника без дозволу уповноваженої на те особи.
5. Копіюванням зовнішнього вигляду виробу є відтворення зовнішнього вигляду виробу іншого суб'єкта господарювання і введення його у господарський обіг без однозначного зазначення виробника копії, що може призвести до змішування з діяльністю іншого суб'єкта господарювання. Не визнається неправомірним копіювання зовнішнього вигляду виробу або його частин, якщо таке копіювання зумовлено виключно їх функціональним застосуванням.	Вилучити	Частина п'ята дублює положення частин першої та другої статті 6 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Закон України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Частини перша та друга статті 6. Копіювання зовнішнього вигляду виробу Копіюванням зовнішнього вигляду виробу є відтворення зовнішнього вигляду виробу іншого суб'єкта господарювання і введення його у господарський обіг без однозначного зазначення виробника копії, що може призвести до змішування з діяльністю іншого суб'єкта господарювання.

			Не визнається неправомірним копіювання зовнішнього вигляду виробу або його частин, якщо таке копіювання обумовлено виключно їх функціональним застосуванням.
	6. Дія частини п'ятої цієї статті не поширюється на вироби, що мають охорону як об'єкти права інтелектуальної власності.	Вилучити	Частина шоста дублює положення частин третьої статті 6 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Закон України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Частина третя статті 6. Копіювання зовнішнього вигляду виробу Дія цієї статті не поширюється на вироби, що мають охорону як об'єкти права інтелектуальної власності.
	7. Порівняльною є реклама, що містить порівняння з товарами (роботами, послугами) чи діяльністю іншого суб'єкта господарювання. Не визнається неправомірним порівняння в рекламі у випадках, передбачених законом.	Вилучити	Частина сьома дублює положення статті 7 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Закон України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Стаття 7. Порівняльна реклама Порівняльною є реклама, що містить порівняння з товарами, роботами, послугами чи діяльністю іншого суб'єкта господарювання. Не визнається неправомірним порівняння в рекламі, якщо наведені відомості про товари, роботи, послуги підтверджені фактичними даними, є достовірними, об'єктивними, корисними для інформування споживачів.
10	Стаття 34. Створення перешкод суб'єктам господарювання у процесі конкуренції 1. Перешкодами у процесі конкуренції вважаються: дискредитація суб'єкта господарювання, нав'язування споживачам примусового асортименту товарів (робіт, послуг), схилення до бойкоту суб'єкта господарювання або дискримінації покупця (замовника), або до розірвання договору з	Вилучити	Частина перша дублює положення глави 2 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Закон України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Глава 3 Створення перешкод суб'єктам господарювання у процесі конкуренції та досягнення неправомірних переваг у

конкурентом, підкуп працівника постачальника або покупця (замовника).		конкуренції
2. Дискредитацією суб'єкта господарювання є поширення у будь-якій формі неправдивих, неточних або неповних відомостей, пов'язаних з особою чи діяльністю суб'єкта господарювання, які завдали або могли завдати шкоди діловій репутації суб'єкта господарювання.	Вилучити	Частина друга дублює положення статті 9 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Стаття 8. Дискредитація суб'єкта господарювання Дискредитацією суб'єкта господарювання є поширення у будь-якій формі неправдивих, неточних або неповних відомостей, пов'язаних з особою чи діяльністю суб'єкта господарювання, у тому числі щодо його товарів, які завдали або могли завдати шкоди діловій репутації суб'єкта господарювання.
3. Купівлею-продажем товарів, виконанням робіт, наданням послуг із примусовим асортиментом є купівля-продаж одних товарів, виконання робіт, надання послуг за умови купівлі-продажу інших товарів, виконання робіт, надання послуг, не потрібних споживачу або контрагенту.	Вилучити	
4. Схилянням до бойкоту суб'єкта господарювання вважається спонукання конкурентом іншої особи, безпосередньо або через посередника, до відмови від встановлення договірних відносин із цим суб'єктом господарювання.	Вилучити	Частина четверта дублює положення статті 10 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Стаття 10. Схилення до бойкоту суб'єкта господарювання Схилянням до бойкоту суб'єкта господарювання є спонукання його конкурентом іншої особи, безпосередньо або через іншу особу, до відмови від установаження договірних зв'язків із цим суб'єктом господарювання, до невиконання (розірвання) або виконання неналежним чином договірних зобов'язань перед цим суб'єктом господарювання
5. Схилянням постачальника до дискримінації покупця є спонукання, безпосередньо або через посередника, до надання постачальником конкуренту покупця певних	Вилучити	Частина п'ята дублює положення статті 11 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Закону України «Про захист від недобросовісної

<p>переваг без достатніх на це підстав.</p>		<p>конкуренції»</p> <p>Стаття 11. Схилення постачальника до дискримінації покупця (замовника)</p> <p>Схиленням постачальника до дискримінації покупця (замовника) є спонукання постачальника конкурентом покупця (замовника), безпосередньо або через іншу особу, до застосування постачальником до покупця (замовника) невігідних умов у господарській діяльності порівняно з цим чи іншими конкурентами покупця (замовника).</p>
<p>6. Схиленням суб'єкта господарювання до розірвання договору з конкурентом іншого суб'єкта господарювання є вчинене з корисливих мотивів або в інтересах третіх осіб спонукання суб'єкта господарювання - учасника договору до невиконання або виконання неналежним чином договірних зобов'язань перед цим конкурентом шляхом надання або пропонування суб'єкту господарювання - учаснику договору, безпосередньо або через посередника, матеріальної винагороди, компенсації чи інших переваг.</p>		
<p>7. Підкуп працівника постачальника - це надання або пропонування йому конкурентом покупця (замовника), безпосередньо або через посередника, матеріальних цінностей, майнових або немайнових благ за неналежне виконання або невиконання працівником постачальника службових обов'язків, що впливають з укладеного чи пов'язані з укладенням між постачальником і покупцем договору поставки товарів, виконання робіт, надання послуг, що призвело або могло призвести до отримання конкурентом покупця (замовника) певних переваг перед покупцем</p>	<p>Вилучити</p>	<p>Частина сьома дублює положення частини першої статті 13 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції»</p> <p>Закон України «Про захист від недобросовісної конкуренції»</p> <p>Частина перша статті 13. Підкуп працівника, посадової особи постачальника</p> <p>Підкуп працівника, посадової особи постачальника - це надання або пропонування йому конкурентом покупця (замовника), безпосередньо або через іншу особу, матеріальних чи інших вигод за неналежне виконання або невиконання працівником, посадовою особою постачальника службових обов'язків, що впливають з укладеного або пов'язані з</p>

	(замовником).		укладенням між постачальником і покупцем (замовником) договору поставки товарів, виконання робіт, надання послуг, іншого договору або за неукладення договору.
	8. До працівника постачальника прирівнюється й інша особа, яка згідно з своїми повноваженнями приймає рішення від імені постачальника про поставку товару, виконання робіт, надання послуг, впливає на прийняття такого рішення або якимось чином пов'язана з ним.	Вилучити	<p>Частина восьма дублює положення частини другої статті 13 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Закон України «Про захист від недобросовісної конкуренції»</p> <p>Частина друга статті 13. Підкуп працівника, посадової особи постачальника</p> <p>До працівника постачальника прирівнюється й інша особа, яка згідно з своїми повноваженнями приймає рішення від імені постачальника про поставку товару, виконання робіт, надання послуг, впливає на прийняття такого рішення або якимось чином пов'язана з ним.</p>
	9. Підкуп працівника покупця (замовника) - це надання або пропонування йому конкурентом постачальника, безпосередньо або через посередника, матеріальних цінностей, майнових чи немайнових благ за неналежне виконання або невиконання працівником покупця (замовника) службових обов'язків, що впливають з укладеного або пов'язані з укладенням між постачальником і покупцем договору поставки товарів, виконання робіт, надання послуг, що призвело або могло призвести до отримання конкурентом постачальника певних переваг перед постачальником.	Вилучити	<p>Частина дев'ята дублює положення частини першої статті 14 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції»</p> <p>Частина перша статті 14. Підкуп працівника, посадової особи покупця (замовника)</p> <p>Підкуп працівника, посадової особи покупця (замовника) - це надання або пропонування йому конкурентом постачальника, безпосередньо або через іншу особу, матеріальних чи інших вигод за неналежне виконання або невиконання працівником, посадовою особою покупця (замовника) службових обов'язків, що впливають з укладеного або пов'язані з укладенням між постачальником і покупцем (замовником) договору поставки товарів, виконання робіт, надання послуг, іншого договору або за неукладення договору.</p> <p>До працівника покупця прирівнюється й інша особа, яка згідно з своїми повноваженнями приймає рішення від імені покупця про придбання товару, виконання робіт, надання послуг, впливає на прийняття такого рішення або якимось чином</p>

			пов'язана з ним.
	10. До працівника покупця (замовника) прирівнюється й інша особа, яка згідно з своїми повноваженнями приймає рішення від імені покупця (замовника) про придбання товару, виконання робіт, надання послуг, впливає на прийняття такого рішення або якимось чином пов'язана з ним.	Вилучити	Частина десята дублює положення частини другої статті 14 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Частина друга статті 14. Підкуп працівника, посадової особи покупця (замовника) До працівника покупця прирівнюється й інша особа, яка згідно з своїми повноваженнями приймає рішення від імені покупця про придбання товару, виконання робіт, надання послуг, впливає на прийняття такого рішення або якимось чином пов'язана з ним.
11	Стаття 35. Досягнення неправомірних переваг у конкуренції 1. Досягненням неправомірних переваг у конкуренції є отримання певних переваг стосовно іншого суб'єкта господарювання шляхом порушення законодавства, яке підтверджене рішенням відповідного органу державної влади.	Вилучити	Норма дублює положення статті 15 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Стаття 15. Досягнення неправомірних переваг у конкуренції Досягненням неправомірних переваг у конкуренції є отримання таких відносно іншого суб'єкта господарювання шляхом порушення чинного законодавства, яке підтверджено рішенням органу державної влади, органу місцевого самоврядування, наділеного відповідною компетенцією.
12	Стаття 36. Неправомірне збирання, розголошення та використання відомостей, що є комерційною таємницею 1. Відомості, пов'язані з виробництвом, технологією, управлінням, фінансовою та іншою діяльністю суб'єкта господарювання, що не є державною таємницею, розголошення яких може завдати шкоди інтересам суб'єкта господарювання, можуть бути визнані його	дублює	Цивільний кодекс України Глава 46 ПРАВО ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ НА КОМЕРЦІЙНУ ТАЄМНИЦЮ ЗУ «Про захист від недобросовісної конкуренції» Глава 4 НЕПРАВОМІРНЕ ЗБИРАННЯ, РОЗГОЛОШЕННЯ ТА ВИКОРИСТАННЯ КОМЕРЦІЙНОЇ ТАЄМНИЦІ

<p>комерційною таємницею. Склад і обсяг відомостей, що становлять комерційну таємницю, спосіб їх захисту визначаються суб'єктом господарювання відповідно до закону.</p>		
<p>2. Неправомірним збиранням відомостей, що становлять комерційну таємницю, вважається добування протиправним способом зазначених відомостей, якщо це завдало чи могло завдати шкоди суб'єкту господарювання.</p>	<p>Вилучити</p>	<p>Частина друга дублює положення статті 16 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції»</p> <p>Стаття 16. Неправомірне збирання комерційної таємниці</p> <p>Неправомірним збиранням комерційної таємниці вважається добування протиправним способом відомостей, що відповідно до законодавства України становлять комерційну таємницю, якщо це завдало чи могло завдати шкоди суб'єкту господарювання.</p>
<p>3. Розголошенням комерційної таємниці є ознайомлення іншої особи без згоди особи, уповноваженої на те, з відомостями, що відповідно до закону становлять комерційну таємницю, особою, якій ці відомості були довірені у встановленому порядку або стали відомі у зв'язку з виконанням службових обов'язків, якщо це завдало чи могло завдати шкоди суб'єкту господарювання.</p>	<p>Вилучити</p>	<p>Частина третя дублює положення статті 17 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Закон України «Про захист від недобросовісної конкуренції»</p> <p>Стаття 17. Розголошення комерційної таємниці</p> <p>Розголошенням комерційної таємниці є ознайомлення іншої особи без дозволу особи, уповноваженої на те, з відомостями, що відповідно до законодавства України становлять комерційну таємницю, особою, якій ці відомості були довірені або стали відомі у зв'язку з виконанням відповідних обов'язків, якщо це завдало чи могло завдати шкоди суб'єкту господарювання.</p>
<p>4. Схилянням до розголошення комерційної таємниці є спонукання особи, якій були довірені у встановленому порядку або стали відомі у зв'язку з виконанням службових обов'язків відомості, що відповідно до закону становлять комерційну таємницю, до розкриття цих відомостей, якщо це завдало чи</p>	<p>Вилучити</p>	<p>Частина четверта дублює положення статті 18 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Закон України «Про захист від недобросовісної конкуренції»</p> <p>Стаття 18. Схилення до розголошення комерційної</p>

	могло завдати шкоди суб'єкту господарювання.		таємниці Схиленням до розголошення комерційної таємниці є спонукання особи, якій були довірені у встановленому порядку або стали відомі у зв'язку з виконанням відповідних обов'язків відомості, що відповідно до законодавства України становлять комерційну таємницю, до розкриття цих відомостей, якщо це завдало чи могло завдати шкоди суб'єкту господарювання.
	5. Неправомірним використанням комерційної таємниці є впровадження у виробництво або врахування під час планування чи здійснення підприємницької діяльності без дозволу уповноваженої на те особи неправомірно здобутих відомостей, що становлять відповідно до закону комерційну таємницю.	Вилучити	Частина п'ята дублює положення статті 19 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Закон України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Стаття 19. Неправомірне використання комерційної таємниці Неправомірним використанням комерційної таємниці є впровадження у виробництво або врахування під час планування чи здійснення господарської діяльності без дозволу уповноваженої на те особи відомостей, що становлять відповідно до законодавства України комерційну таємницю.
	6. За неправомірне збирання, розголошення або використання відомостей, що є комерційною таємницею, винні особи несуть відповідальність, встановлену законом.	перенести	Статтю 508 ЦК доповнити пунктом 2 такого змісту: 2. За неправомірне збирання, розголошення або використання відомостей, що є комерційною таємницею, винні особи несуть відповідальність, встановлену законом.
13	Стаття 37. Відповідальність за недобросовісну конкуренцію 1. Вчинення дій, визначених як недобросовісна конкуренція, тягне за собою відповідальність суб'єкта господарювання згідно з цим Кодексом або адміністративну, цивільну чи кримінальну відповідальність винних осіб у випадках, передбачених законом.	Вилучити	Норма є відсилочною та дублює положення статті 20 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Закон України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Стаття 20. Види відповідальності Вчинення дій, визначених цим Законом як недобросовісна конкуренція, тягне за собою відповідальність, передбачену цим Законом.
14	Стаття 38. Правила професійної етики у конкуренції	Вилучити	Норма дублює положення статті 33 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» Закон України «Про захист від недобросовісної

	<p>1. Суб'єкти господарювання за сприяння заінтересованих організацій можуть розробляти правила професійної етики у конкуренції для відповідних сфер господарської діяльності, а також для певних галузей економіки. Правила професійної етики у конкуренції погоджуються з Антимонопольним комітетом України.</p> <p>2. Правила професійної етики у конкуренції можуть використовуватися при укладанні договорів, розробці установчих та інших документів суб'єктів господарювання.</p>		<p>конкуренції»</p> <p>Стаття 33. Правила професійної етики Суб'єкти господарювання при сприянні Торгово-промислової палати України та інших заінтересованих організацій можуть розробляти правила професійної етики у конкуренції для відповідних сфер господарської діяльності, а також для певних галузей економіки. Правила професійної етики у конкуренції погоджуються Антимонопольним комітетом України в установленому ним порядку.</p> <p>Правила професійної етики у конкуренції можуть використовуватись при укладанні договорів, розробці установчих та інших документів суб'єктів господарювання.</p>
15	<p>Стаття 39. Захист прав споживачів</p> <p>1. Споживачі, які перебувають на території України, під час придбання, замовлення або використання товарів (робіт, послуг) з метою задоволення своїх потреб мають право на:</p> <p>державний захист своїх прав;</p> <p>гарантований рівень споживання;</p> <p>належну якість товарів (робіт, послуг);</p> <p>безпеку товарів (робіт, послуг);</p> <p>необхідну, доступну та достовірну інформацію про кількість, якість і асортимент товарів (робіт, послуг);</p> <p>відшкодування збитків, завданих товарами (роботами, послугами) неналежної якості, а також шкоди, заподіяної небезпечними для життя і здоров'я людей товарами (роботами,</p>	вилучити	Врегульовано ЗУ «Про захист прав споживачів»

	<p>послугами), у випадках, передбачених законом;</p> <p>звернення до суду та інших уповноважених органів влади за захистом порушених прав або законних інтересів.</p> <p>З метою захисту своїх прав та законних інтересів громадяни можуть об'єднуватися на добровільній основі у громадські організації споживачів (об'єднання споживачів).</p>		
	<p>2. Держава забезпечує громадянам захист їх інтересів як споживачів, надає можливість вільного вибору товарів (робіт, послуг), набуття знань і кваліфікації, необхідних для прийняття самостійних рішень під час придбання та використання товарів (робіт, послуг) відповідно до їх потреб, і гарантує придбання або одержання іншими законними способами товарів (робіт, послуг) в обсягах, що забезпечують рівень споживання, достатній для підтримання здоров'я і життєдіяльності.</p>	вилучити	Врегульовано ЗУ «Про захист прав споживачів»
	<p>3. Права споживачів, механізм реалізації захисту цих прав та відносини між споживачами товарів (робіт, послуг) і виробниками (виконавцями, продавцями) регулюються законом про захист прав споживачів та іншими законодавчими актами.</p>	вилучити	відсилочна норма до ЗУ «Про захист прав споживачів»
	<p>4. Якщо чинним міжнародним договором, згоду на обов'язковість якого надано Верховною Радою України, встановлено інші правила, ніж ті, що є в законодавстві України про захист прав споживачів, то застосовуються правила міжнародного договору.</p>	вилучити	дублює статтю 3 ЗУ «Про захист прав споживачів»
16	Стаття 40. Державний контроль за	Вилучити	Частина перша дублює норми статті 3 Закону України «Про

<p>дотриманням антимонопольно-конкурентного законодавства</p> <p>1. Державний контроль за дотриманням антимонопольно-конкурентного законодавства, захист інтересів підприємців та споживачів від його порушень здійснюються Антимонопольним комітетом України відповідно до його повноважень, визначених законом.</p>		<p>Антимонопольний комітет України» Закон України «Про Антимонопольний комітет України» Стаття 3. Завдання Антимонопольного комітету України Основним завданням Антимонопольного комітету України є участь у формуванні та реалізації конкурентної політики в частині: 1) здійснення державного контролю за дотриманням законодавства про захист економічної конкуренції на засадах рівності суб'єктів господарювання перед законом та пріоритету прав споживачів, запобігання, виявлення і припинення порушень законодавства про захист економічної конкуренції; 2) контролю за концентрацією, узгодженими діями суб'єктів господарювання та дотриманням вимог законодавства про захист економічної конкуренції під час регулювання цін (тарифів) на товари, що виробляються (реалізуються) суб'єктами природних монополій;</p>
<p>2. З метою запобігання монопольному становищу окремих суб'єктів господарювання на ринку створення, реорганізація та ліквідація суб'єктів господарювання, придбання їх активів, часток (акцій, паїв) господарських товариств, а також утворення об'єднань підприємств або перетворення органів влади в зазначені об'єднання у випадках, передбачених законодавством, здійснюються за умови одержання згоди на це Антимонопольного комітету України. Підстави для надання згоди на концентрацію суб'єктів господарювання визначаються законом.</p>	<p>вилучити</p>	<p>Дублює статтю 22 та 24 ЗУ «Про захист економічної конкуренції»</p>
<p>3. У разі якщо суб'єкти господарювання зловживають монопольним становищем на ринку, Антимонопольний комітет України має право прийняти рішення про примусовий</p>	<p>Вилучити</p>	<p>Дублює статтю 48 та 53 ЗУ «Про захист економічної конкуренції».</p>

<p>поділ монопольних утворень. Строк виконання такого рішення не може бути меншим шести місяців.</p>		
<p>4. Примусовий поділ не застосовується у разі:</p> <p>неможливості організаційного або територіального відокремлення підприємств або структурних підрозділів;</p> <p>наявності тісного технологічного зв'язку підприємств, структурних підрозділів, якщо частка внутрішнього обороту в загальному обсязі валової продукції підприємства (об'єднання тощо) становить менше тридцяти відсотків.</p>	<p>Вилучити</p>	<p>Частина четверта дублює положення частини другої статті 53 Закону України «Про захист економічної конкуренції» Закон України «Про захист економічної конкуренції» Частина друга статті 53 Примусовий поділ не застосовується у разі: неможливості організаційного або територіального відокремлення підприємств, структурних підрозділів чи структурних одиниць; наявності тісного технологічного зв'язку підприємств, структурних підрозділів чи структурних одиниць (якщо обсяг продукції, яка вживається суб'єктом господарювання, перевищує тридцять відсотків валового обсягу продукції підприємства, структурного підрозділу чи структурної одиниці).</p>
<p>5. Реорганізація монопольного утворення, що підлягає примусовому поділу, здійснюється на розсуд суб'єкта господарювання за умови усунення монопольного становища цього утворення на ринку.</p>	<p>Вилучити</p>	<p>Частина п'ята дублює положення частини четвертої статті 53 Закону України «Про захист економічної конкуренції» Закон України «Про захист економічної конкуренції» Частина 4 статті 53 Реорганізація суб'єкта господарювання, що підлягає примусовому поділу, здійснюється на його розсуд за умови усунення монопольного (домінуючого) становища цього суб'єкта господарювання на ринку.</p>
<p>6. Антимонопольний комітет України та його територіальні відділення у встановленому законом порядку розглядають справи про недобросовісну конкуренцію та інші справи щодо порушення антимонопольно-конкурентного законодавства, передбачені законом.</p>	<p>Вилучити</p>	<p>Врегульовано ЗУ «Про Антимонопольний комітет України»</p>
<p>7. Рішення Антимонопольного комітету України та його територіальних відділень можуть бути оскаржені до суду. Збитки, завдані незаконними рішеннями Антимонопольного комітету України або його</p>	<p>вилучити</p>	<p>Врегульовано ЗУ «Про Антимонопольний комітет України»</p>

	територіальних відділень, відшкодовуються з Державного бюджету України за позовом заінтересованих осіб у порядку, визначеному законом.		
17	Стаття 41. Антимонопольно-конкурентне законодавство 1. Законодавство, що регулює відносини, які виникають у зв'язку з недобросовісною конкуренцією, обмеженням та попередженням монополізму у господарській діяльності, складається з цього Кодексу, закону про Антимонопольний комітет України, інших законодавчих актів.		
	2. Положення цієї глави Кодексу не поширюються на відносини, у яких беруть участь суб'єкти господарювання та інші учасники господарських відносин, якщо результат їх діяльності проявляється лише за межами України, якщо інше не передбачено чинним міжнародним договором, згоду на обов'язковість якого надано Верховною Радою України.		
	3. Законом можуть бути визначені особливості регулювання відносин, пов'язаних з недобросовісною конкуренцією та монополізмом на фінансових ринках і ринках цінних паперів.		
Господарський кодекс України			
Глава 27. Адміністративно-господарські санкції			
№	Норма діючого ГКУ	Пропозиції щодо зміни формулювання / перенесення	Аргументація
1.	Стаття 238. Застосування адміністративно-господарських санкцій до суб'єктів господарювання 1. За порушення встановлених законодавчими	Перенести в Закон	Санкції, як заходи впливу, передбачають наслідки за вчинене правопорушення

	<p>актами правил здійснення господарської діяльності до суб'єктів господарювання можуть бути застосовані уповноваженими органами державної влади або органами місцевого самоврядування адміністративно-господарські санкції, тобто заходи організаційно-правового або майнового характеру, спрямовані на припинення правопорушення суб'єкта господарювання та ліквідацію його наслідків.</p> <p>2. Види адміністративно-господарських санкцій, умови та порядок їх застосування визначаються цим Кодексом, іншими законодавчими актами. Адміністративно-господарські санкції можуть бути встановлені виключно законами.</p>		
2.	<p>Стаття 239. Види адміністративно-господарських санкцій</p> <p>1. Органи державної влади та органи місцевого самоврядування відповідно до своїх повноважень та у порядку, встановленому законом, можуть застосовувати до суб'єктів господарювання такі адміністративно-господарські санкції:</p> <p>вилучення прибутку (доходу);</p> <p>адміністративно-господарський штраф;</p> <p>стягнення зборів (обов'язкових платежів);</p> <p>абзац п'ятий виключено;</p> <p>застосування антидемпінгових заходів;</p> <p>припинення експортно-імпортних операцій;</p> <p>застосування індивідуального режиму ліцензування на умовах та в порядку, визначених законом;</p>	Перенести в Закон	Визначає вид санкції, які в залежності від правопорушення, застосовуються відповідно до Закону

	<p>зупинення дії ліцензії (патенту) на здійснення суб'єктом господарювання певних видів господарської діяльності;</p> <p>анулювання ліцензії (патенту) на здійснення суб'єктом господарювання окремих видів господарської діяльності;</p> <p>обмеження або зупинення діяльності суб'єкта господарювання;</p> <p>ліквідація суб'єкта господарювання;</p> <p>інші адміністративно-господарські санкції, встановлені цим Кодексом та іншими законами.</p>		
3.	<p>Стаття 240. Безоплатне вилучення прибутку (доходу)</p> <p>1. Прибуток (доход), одержаний суб'єктом господарювання внаслідок порушення встановлених законодавством правил здійснення господарської діяльності, а також суми прихованого (заниженого) прибутку (доходу) чи суми податку, несплаченого за прихований об'єкт оподаткування, підлягають вилученню в доход відповідного бюджету в порядку, встановленому законом.</p> <p>Крім того, з суб'єкта господарювання стягується у випадках і порядку, передбачених законом, штраф, але не більш як у двократному розмірі вилученої суми, а у разі повторного порушення протягом року після застосування цієї санкції - у трикратному розмірі вилученої суми.</p> <p>2. Перелік порушень, за які до суб'єкта господарювання застосовуються санкції, передбачені цією статтею, а також порядок їх застосування визначаються законами.</p>	Перенести в Закон	Санкції за порушення законодавства
4	Стаття 241. Штраф як адміністративно-	Перенести в Закон	Санкції за порушення законодавства

	<p>господарська санкція</p> <p>1. Адміністративно-господарський штраф - це грошова сума, що сплачується суб'єктом господарювання до відповідного бюджету у разі порушення ним встановлених правил здійснення господарської діяльності.</p> <p>2. Перелік порушень, за які з суб'єкта господарювання стягується штраф, розмір і порядок його стягнення визначаються законами, що регулюють податкові та інші відносини, в яких допущено правопорушення.</p> <p>3. Адміністративно-господарський штраф може застосовуватися у визначених законом випадках одночасно з іншими адміністративно-господарськими санкціями, передбаченими статтею 239 цього Кодексу.</p>		
5	<p>Стаття 244. Застосування антидемпінгових заходів</p> <p>1. У разі здійснення окремими учасниками господарських відносин зовнішньоекономічної діяльності, пов'язаної з одержанням незаконної переваги на ринку України (здійснення демпінгового імпорту, субсидованого імпорту, а також інших дій, які визначаються законом як недобросовісна конкуренція), що завдало шкоди економіці України або спричинило загрозу виникнення такої шкоди, до цих учасників відносин можуть бути застосовані антидемпінгові, компенсаційні або спеціальні заходи відповідно до закону.</p> <p>2. Порядок визначення розміру шкоди (загрози шкоди) економіці України та застосування заходів, зазначених у цій статті, встановлюється Кабінетом Міністрів України відповідно до закону.</p>	Перенести в Закон	Санкції за порушення законодавства
6	<p>Стаття 245. Припинення експортно-імпортних</p>	Перенести в Закон	Санкції за порушення законодавства

	<p>операцій. Застосування індивідуального режиму ліцензування</p> <p>1. У випадках недобросовісної конкуренції, розміщення валютних цінностей з порушенням встановленого законодавством порядку на рахунках та вкладах за межами України, а також в інших випадках, якщо дії учасників зовнішньоекономічної діяльності завдають шкоди економіці України, експортно-імпортні операції таких суб'єктів господарювання припиняються на умовах і в порядку, передбачених законом.</p> <p>2. За порушення суб'єктами господарювання правил здійснення зовнішньоекономічної діяльності щодо антимонопольних заходів, заборони недобросовісної конкуренції та інших правил, зазначених у частині першій цієї статті, якими встановлюються певні обмеження чи заборони у здійсненні зовнішньоекономічної діяльності, до таких суб'єктів може застосовуватися індивідуальний режим ліцензування. Порядок і строки застосування індивідуального режиму ліцензування встановлюються законом.</p>		
7	<p>Стаття 246. Обмеження та зупинення діяльності суб'єкта господарювання</p> <p>1. Здійснення будь-якої господарської діяльності, що загрожує життю і здоров'ю людей або становить підвищену небезпеку для довкілля, забороняється.</p> <p>2. У разі здійснення господарської діяльності з порушенням екологічних вимог діяльність суб'єкта господарювання може бути обмежена або зупинена Кабінетом Міністрів України, Радою міністрів Автономної Республіки Крим, а також іншими уповноваженими органами в порядку, встановленому законом.</p>	Перенести в Закон	Санкції за порушення законодавства

	3. Підстави і порядок обмеження та зупинення діяльності суб'єктів господарювання, а також повноваження уповноважених органів приймати відповідні рішення встановлюються законом.		
8	<p>Стаття 247. Ліквідація суб'єкта господарювання, діяльність якого суперечить закону чи його установчим документам</p> <p>1. У випадках, встановлених законом, до суб'єкта господарювання може бути застосовано адміністративно-господарську санкцію у вигляді його ліквідації за рішенням суду.</p>	Перенести в Закон	Санкції за порушення законодавства
9	<p>Стаття 248. Державна реєстрація ліквідації суб'єкта господарювання</p> <p>1. У разі ліквідації суб'єкта господарювання до Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців вноситься відповідний запис.</p>	Перенести в Закон	Санкції за порушення законодавства
10	<p>Стаття 249. Гарантії прав суб'єктів господарювання у разі неправомірного застосування до них адміністративно-господарських санкцій</p> <p>1. Суб'єкт господарювання має право оскаржити до суду рішення будь-якого органу державної влади або органу місцевого самоврядування щодо застосування до нього адміністративно-господарських санкцій.</p> <p>2. У разі прийняття органом державної влади або органом місцевого самоврядування акта, що не відповідає законодавству, і порушує права чи законні інтереси суб'єкта господарювання, останній відповідно до статті 20 цього Кодексу має право звернутися до суду із заявою про визнання такого акта недійсним.</p> <p>3. Збитки, завдані суб'єкту господарювання у</p>	Перенести в Закон	Санкції за порушення законодавства

	зв'язку з неправомірним застосуванням до нього адміністративно-господарських санкцій, підлягають відшкодуванню в порядку, встановленому цим Кодексом та іншими законами.		
11	<p>Стаття 250. Строки застосування адміністративно-господарських санкцій</p> <p>1. Адміністративно-господарські санкції можуть бути застосовані до суб'єкта господарювання протягом шести місяців з дня виявлення порушення, але не пізніше як через один рік з дня порушення цим суб'єктом встановлених законодавчими актами правил здійснення господарської діяльності, крім випадків, передбачених законом.</p> <p>2. Дія цієї статті не поширюється на штрафні санкції, розмір і порядок стягнення яких визначені Податковим кодексом України, Законом України "Про банки і банківську діяльність" та іншими законами, контроль за дотриманням яких покладено на органи доходів і зборів.</p>	Перенести в Закон	Санкції за порушення законодавства

Главу 28 "Відповідальність суб'єктів господарювання за порушення антимонопольно-конкурентного законодавства" необхідно виключити, оскільки правове регулювання вказаних питань здійснюється Законами України "Про захист економічної конкуренції", "Про захист від недобросовісної конкуренції", "Про Антимонопольний комітет України".